

Warszawa, dnia 30 sierpnia 2011 r.

MINISTER ŚRODOWISKA

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 30.08.11.

nr. 4331 podpis. Borusewicz

M. Kuciak i Obłomiel
SEKRETARIAT

Biura Prac Senackich

Wpłynęło dn. 30.08.2011

nr. 4331 podpis. Nerur

BMzp-070-755/38299 /11/MK

Dot. BPS/DSK-043-3893/11

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na oświadczenie senatora Zbigniewa Cichonia złożone podczas 81. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 lipca 2011 r. w sprawie lokalizacji biogazowni w okolicy Belska, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

O możliwości lokalizacji biogazowni (zakładając, że będzie ona stanowić przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko), z uwagi na aspekty ochrony środowiska, decyduje organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, którym w odniesieniu do tego typu inwestycji - pod warunkiem, że nie będzie ona realizowana na terenie zamkniętym - jest: wójt, burmistrz lub prezydent miasta (art. 75 ust. 1 pkt 4 *ustawy o.o.s.*).

Ustalenie czy dana inwestycja należy do ww. przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a wobec tego czy w stosunku do niej będzie wymagane uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, możliwe będzie w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. *w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. Nr 213, poz. 1397) – dalej *rozporządzenie*. Przy kwalifikacji biogazowni do grupy przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko należy wziąć pod uwagę § 3 ust. 1 pkt 45 lub 80 *rozporządzenia*. Zgodnie z przywołanymi przepisami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymagać będzie:

- instalacja do produkcji paliw z produktów roślinnych, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) o zainstalowanej mocy elektrycznej nie większej niż 0,5 MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu

rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej (§ 3 ust. 1 pkt 45 *rozporządzenia*);

- instalacja związana z odzyskiem lub unieszkodliwianiem odpadów, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 41-47, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu przepisów *ustawy* z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne o zainstalowanej mocy elektrycznej nie większej niż 0,5 MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej, a także miejsca retencji powierzchniowej odpadów oraz rekultywacja składowisk odpadów (§ 3 ust. 1 pkt 80 *rozporządzenia*).

Na podstawie przedłożonych informacji nie można stwierdzić czy przedmiotowa biogazownia stanowi przedsięwzięcie w rozumieniu ww. przepisów *rozporządzenia*, a tym samym czy przed uzyskaniem pozwolenia na budowę wymagane będzie uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Gdyby jednak okazało się, że inwestycja ta stanowi przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko aspekty związane z lokalizacją inwestycji analizowane będą w trakcie rozstrzygania o konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (tzw. procedura *screeningu*), jak i w ramach samej oceny oddziaływania na środowisko (o ile będzie wymagana).

W sytuacji gdy zostanie nałożony obowiązek przeprowadzenia ww. oceny, analizowany będzie bezpośredni i pośredni wpływ na środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi, dobra materialne, zabytki, wzajemne oddziaływanie między ww. elementami, możliwość oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a także wymagany zakres monitorowania. Tym samym stopień uciążliwości oraz poziom i rodzaje zagrożeń wynikające z realizacji przedmiotowego zamierzenia inwestycyjnego powinny zostać zidentyfikowane podczas przedmiotowej oceny.

Jednym z kluczowych elementów tego postępowania, jest weryfikacja raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w tym również jego części, którą stanowi, w myśl art. 66 ust. 1 pkt 5 *ustawy oof*, opis wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, a także wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. Wariantowanie przedsięwzięcia powinno odnosić się do wszelkich jego cech, w tym również do rozwiązań technicznych, które mogą mieć wpływ na wielkość i zasięg jego oddziaływania, czy też lokalizację. Zgodnie z art. 81 ust. 1 *ustawy oof*, jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (która dotyczy m.in. zdrowia ludzkiego) wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

Proponowane przez inwestora warunki technologiczne, jak i techniczne powinny zapewniać utrzymanie standardów środowiska co najmniej na poziomie ustanowionych norm. Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, na podstawie materiału dowodowego winien w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zawrzeć warunki, których spełnienie zagwarantuje, iż realizacja przedsięwzięcia nie będzie znacząco oddziaływać na środowisko oraz zdrowie i życie ludzkie. Warto też zaznaczyć, że organ – jeśli uzna to za uzasadnione, może nałożyć na inwestora obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej, określić jej zakres i termin przedstawienia. W analizie porealizacyjnej, o której mowa w art. 83 ust. 1 *ustawy o.o.s.*, dokonuje się porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w szczególności ustaleń dotyczących przewidywanego charakteru i zakresu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz planowanych działań zapobiegawczych, z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko i działaniami podjętymi dla jego ograniczenia.

Nie bez znaczenia jest również fakt, iż lokalizacja planowanej biogazowni, w myśl art. 80 ust. 2 *ustawy o.o.s.*, musi być zgodna z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o ile został on uchwalony.

Równie istotnym elementem postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko jest udział w nim społeczeństwa, do zapewnienia którego, w myśl art. 79 ust. 1 *ustawy o.o.s.*, zobligowany jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zgodnie z art. 29 *ustawy o.o.s.* każdy ma prawo składania uwag i wniosków w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa. Informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa powinny zostać przedstawione w uzasadnieniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w myśl art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. a *ustawy o.o.s.*

W toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powinien być również zapewniony udział stron, którym w myśl art. 127 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 ze zm.), przysługuje prawo wniesienia odwołania od ww. decyzji wydanej przez organ I instancji, w terminie czternastu dni od dnia jej doręczenia, o czym strony powinny zostać poinformowane w pouczeniu decyzji. W przypadku ewentualnego wniesienia odwołania, Samorządowe Kolegium Odwoławcze jako organ II instancji, którego kompetencje orzecznicze nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do decyzji organu I instancji, zobowiązany jest do całościowej analizy akt sprawy oraz kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia.

Zgodnie z § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. *w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze*

i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 132, poz. 877, z późn. zm.), odległość komór fermentacyjnych i zbiorników biogazu o pojemności do 100 m³ powinny wynosić co najmniej:

- 1) 15 m od otworów okiennych i drzwiowych pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi oraz budynków inwentarskich,
- 2) 8 m od innych budynków,
- 3) 5 m od granicy działki sąsiedniej,
- 4) 15 m od składu węgla i koksu,
- 5) 15 m od innych komór fermentacyjnych i zbiorników biogazu,
- 6) 15 m od silosów na zboże i pasz o pojemności mniejszej niż 100 ton,
- 7) 5 m od innych obiektów nie będących budynkami.

W świetle § 7 ust. 2 ww. rozporządzenia, zbiorniki biogazu i komory fermentacyjne o pojemności większej niż 100 m³ powinny być lokalizowane na działkach przeznaczonych wyłącznie dla biogazowni, a odległości, o których mowa w § 7 ust.1 powinny być co najmniej dwukrotnie większe.

Pragnę podkreślić, że Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska jako organ centralny administracji rządowej, do zadań którego - w myśl art. 127 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.) – dalej *ustawa o oś*, należy m.in. współudział w realizacji polityki ochrony środowiska w zakresie kontroli procesu inwestycyjnego, nie jest uprawniony do ingerowania w rozstrzygnięcia organów samorządu terytorialnego.

MINISTRA
SEKRETARZ STANU

Chybażyc

Do wiadomości:
Departament Spraw Parlamentarnych KPRM